

נשכבתי על איזה מצרי. פתאום דוביק צעק לי: 'הוא חי, הוא חי'

מאת לאישה

לפני כשנתיים ראה אור ספר האוטוביוגרפי של סא"ל (מיל') מיכה בן-ארי (קפוסטה) "לא כל כדור הורג". ואכן, מתברר שיש כדורים שדווקא לא הורגים, אלא עוזרים למצוא אהבה. "אחרי הפציעה הראשונה שלי", מספר בן-ארי, "הכרתי את אביבה, שהייתה אחות ראשית בתל השומר. לא הספקתי אפילו להגיד לה שלום וכבר שלחו אותי בחזרה לבסיס. אחרי הפציעה השנייה שלי הביאו אותי למחלקה שלה, וניתחו אותי. עד שיצאתי משם כבר הכרתי אותה קצת - היא הייתה בחורה חביבה". בתחילת שנות ה-70, כאשר נפצע בן-ארי בפעם הרביעית, הוא אושפז באותה מחלקה. "אמרת: 'אביבה שלום. בואי לחזור הרופאים, יש לי מה להגיד לך.' 'מה? היא שאלה. 'יש לי כדור בגב, תוציאי לי', ביקשתי. הגיע פרופסור מווס וניתח אותי שוב. אחרי הפציעה הזו התחלנו לצאת". לאחר זמן קצר, החליטו מיכה ואביבה להתחתן. פציעתו החמישית של בן-ארי, ב"חזה הסינית" במלחמת יום הכיפורים, הייתה הראשונה (והאחרונה) כאדם נשוי, ואפילו פלוס ילד.

הכוח מאחוריי. אני מחכה, ופתאום אני רואה את דויד רץ אליי. הוא הגיע מתנשף. שאלתי אותו מה קרה, והוא ענה שהוא לא יודע. נתתי לו את מכשיר הקשר, והוא יצר קשר עם מוטה. מוטה הודיע לו שצריך לעלות על הגבעות מימין, כי יוריד עליהם משם בצורה נוראית. דויד ישר אמר לי: 'מיכה, תכין את הסיירת שלך לפעולה רגלית'. הצרה הייתה שלא ידעתי איפה האויב, ולא הייתה לי מפה. עשיתי עיקוף לפי השמיעה. איך שהגעתי למקום שממנו שמעתי שמגיעות היריות, הופיעו מעלינו מטוסים של הצבא המצרי. הם ירדו על השירה וחוררו את המשאיות, עד שהגיעו מטוסי המייסטר הישראליים והורידו אותם.

"המשכנו ללכת, אני ושלושת המ"מים שהיו לי: דב 'דוביק' תמרי, אפרים ברנד וצביקי נור. הגענו לסוג של אוכף, וראיתי מלמעלה את המצרים. באנו אליהם מאחורה, וחיסלנו אותם בקלות רבה. חלקם התחילו לפתוח עלינו באש כבדה. אפרים מושך שמאלה בשלוחה, ויצא מהקטסטרופה. אני עצרתי, מפני שהתחילו להיפגע לי אנשים וראיתי שמצד ימין שלי כל הווארי מלא במאות מצרים שיושבים בערימות, וממלאים מחסניות. החלטתי להסתער עוד פעם. עברנו עמדה ועוד עמדה, והאש מולנו רק גברה. דוביק הסתער מצד ימין שלי, צביקי הסתער משמאל ואני הייתי באמצע. לאן שירית, הרגת מישוה, לא היה צריך לכוון בכלל.

"ואז נשכבתי. אחריי נשכבו כל השאר. אמרת: 'או-קיי, נעלה בחזרה למעלה, ונמתין בראש הגבעה ללילה'. דיווחתי לדויד, והוא אמר לי שהוא שלח תגבורת - פלוגה של הנח"ל. הוא מסר לי שמוטה אמר שאני מוכרח להמשיך את ההתקפה. אמרתי לעצמי: 'טוב, קודם כל אעלה בחזרה למעלה'. דילגנו לראש הגבעה דרך עמדות המצרים ההרוגים. פתאום באו הנח"ל. הם ראו אותנו מרחוק ופתחו עלינו באש כי חשבו שאנחנו מצרים. מיד דיווחתי לדויד. הוא אמר לי שהוא יוריד להם להפסיק את האש. בינתיים, חשבתי לשלוח חייל כדי לעצור אותם. החייל רץ לכיוונם, וישר חטף כדור שהוריד לו את כל השפם. הוא חזר אליי בוכה, ואמרת לי: 'תשב פה. גמרנו, אנחנו לא נלחמים יותר נגד היהודים'.

"החלטתי שנפנה לנח"ל עורף, ונסתער שוב למטה - עד הסוף, עד שמגיעים למוטה. קמתי, אחריו קמו כולם והתחלנו בהסתערות השלישית והאחרונה. מאיר יעקבי, שהיה מימיני, חטף צרוד ומת במקום. יורם שגב חטף כדור וגם כן נהרג. ואז גם אני חטפתי כדור. הוא נכנס לי מהצד ויצא מהחזה. נשכבתי על האדמה, ולא יכולתי לנשום. ראיתי שיש לי חור ענק בחזה. תפסתי אותו ביד. ואז שמתי לב שיוצא לי דם מהפה. חשבתי לעצמי שלפי כל הסרטים, אני עומד למות עכשיו. דוביק בדיוק הגיע מאחוריי, רציתי להגיד לו משהו אבל

המפקד, אני שומע מה שאתה אומר'. התשובה שלו גמרה אותי. הייתי מ"פ צעיר, הובלתי במתח נוראי בתוך שטח האויב, במלחמה, והמג"ד אומר לי שאני אחראי.

"אחרי שהוא הצטרף לשירה, החלטנו להמשיך להתקדם. היה לילה, חושך, נסענו באפלה, ופתאום ראינו את הבתים של תמר. מיד קפצנו מהחול"מים, והתחלנו לרוץ ולטהר אותם. לא הייתה שם התנגדות ממשית. לא הספקתי אפילו להודיע לדויד שאני נלחם, וכבר טיהרנו הכל. התארגנו מחדש, והמשכנו להתקדם הלאה לכיוון א-נח"ל. בדרך עצר אותנו אריק שרון ואמר לי: 'מיכה, לחמת מספיק. נשארה רק א-נח"ל, ומוטה (גור, אז

צילום: טל זגרבה

בן-ארי. "הובלתי במתח נוראי"

מג"ד 88 - ט"ז) יכבוש אותה'. מוטה קיבל ממני את החול"מים שלי, ואני עליתי על המשאיות. עם המשאיות עקפנו את א-נח"ל, והמשכנו ישירות למעבר המתלה".

■ חור ענק בחזה ■

סמוך למעבר המתלה פגש הכוח בגרוד 890 שהוצנח למקום, בפיקודו של רפאל איתן (רפול). מצפיות שערך הגרוד, התברר כי המעבר ריק לכאורה מאדם. לאור זאת, למחרת היום קיבל אריאל שרון, אז כבר מח"ט, אישור לערוך "סיר", והכוח בפיקודו של גור החל להתקדם במעבר. "נאמר לי: 'מוטה יעבור באמצע, ואתה תיסע אחרי עם המשאיות'", משחזר בן-ארי. "בינתיים, דויד, חקה (יצחק 'חקה' חופי, סמח"ט 202 - ט"ז) ודני מט נכנסו לוחל אחד, כי הם היו בטוחים שהמעבר פנוי.

"איך שהכוח נכנס למעבר, הוא חטף אש נוראית מכל הכיוונים. שמעתי את היריות ועצרתי את

צילום: באדיבות אתר הצנחנים www.202.org.il

בן-ארי (מימין) והמג"ד דויד לאחר כיבוש כונתילה ותמר, בעת מבצע קדש

המשכתי הלאה. צריך להבין שהוביל את הסיירת בסיני זה היה מבצע רציני. הייתי צריך להוביל אותם 200 ק"מ, בלילה, במדבר שאף אחד לא מכיר, בלי כבישים ובלי דרכים. "בשלב מסוים דויד התקשר אליי ופקד: 'מיכה, תעצור'. עצרתי, שאלתי מה העניינים, והוא אמר לי: 'תסתכל שמאלה - יש שם שיירת אויב'. הסתכלתי שמאלה ולא ראיתי כלום. הסתכלתי ימינה ופתאום אני רואה שירה. קלטתי מיד שזה הוא. אמרתי לו בקשר: 'דויד, אני חושב שטעית והמשכת לנסוע בכיוון אחר. השירה שאתה רואה זה אני'. ואז הוא אמר לי: 'אתה המוביל, אתה

אחרון דויד: תמצא דרך להגיע למשטרת כונתילה, שנמצאת על הגבול עם מצרים'. יצאתי עם ג'יפ אחד, עשיתי בדיקה, ואיתרתי מקום טוב שאפשר יהיה להעביר דרכו את כל השירה מבלי שיראו אותה. עד שכולם התכנסו, כבר היה ארבע אחרי הצהריים. פתאום קיבלנו את ההוראה: 'יוצאים לסיני'.

"תמיד שואלים אותי: 'אתה צנחת במתלה?' או אני תמיד אומר 'לא. אנחנו לא צנחנו, אנחנו נלחמנו'. בכל אופן, הגענו עם החול"מים למשטרת כונתילה, כשאני הייתי המוביל של כל החטיבה. נכנסנו פנימה, והמשטרה הייתה כמעט ריקה.

סא"ל (מיל') מיכה בן-ארי (קפוסטה) קיבל צל"ש המתלה במבצע קדש

לפעמים, קריירה מפוארת מתחילה במפגש מקרי. "יום אחד ישבתי באוהל לבדי, ומאיר הר-ציון הגיע", מספר מיכה בן-ארי (קפוסטה), מלוחמי האגדלים של צה"ל וממקימי סיירת מטכ"ל. "לא ידעתי בכלל מיהו. הוא שאל מי נמצא, ועניתי: 'אף אחד, רק אני'. אז הוא אמר: 'הלילה אני צריך מישוה שייצא איתי לסיר. אתה מוכן לצאת?' השבתי בחיוב. מאז, ליוויתי את מאיר כמעט בכל הסורים ובפעולות התגמול שביצעו ה-101 והצנחנים".

והשאר - היסטוריה. ב-23 שנותיו בצבא חרש סא"ל (מיל') בן-ארי אינן ספור פיגועים במזרח התיכון, תמיד עם נשק צמוד. בארבע מלחמות ובפעולות תגמול רבות, דרכו נעליו הארומות במיטב העמקים, ההרים והגבעות של האזור - ובעיקר בשרות קטל. אפילו מכורדיסטן הרחוקה הוא הספיק להתרשם, כשנשלח אליה בשרות המוסר.

מדינת ישראל יצאה נשכרת, אבל גופו של בן-ארי שילם על הקריירה הזאת ביוקר: במהלך שירותו נפצע הלוחם חמש פעמים, לא פחות. החמורה שבפציעות אירעה בעת מבצע קדש, בקרב המפורסם במעבר המתלה. בקרב זה הסתער בן-ארי, אז מפקד סיירת הצנחנים, על רכס בו התבסס האויב בכוכים. על מעשה זה הוענק לו צל"ש מטעם אלוף פיקוד הדרום.

■ לא, לא צנחנו ■

במהלך "מבצע יונתן", פעולת תגמול של הצנחנים שנערכה בספטמבר 1966, נפצעו גם הר-ציון, מפקד הסיירת, וגם בן-ארי, שהיה סגנו. כשהגיע מג"ד 890, אריאל שרון, לבקרו בבית-החולים תל השומר, הייתה בפיו בשורה לסגן מפקד הסיירת. "מאיר נפצע קשה והוא כבר לא יחזור לצבא. אתה עומד להבריא, ואתה תקבל את הפלוגה", הודיע לי אריק, נזכר בן-ארי. "אז לקחתי את כל הלוחמים הטובים ביותר שיכולתי לגייס מהפלוגה הישנה, והקמתי פלוגה חדשה של 45 איש. לפלוגה החדשה קראתי פלוגת 'סטף', על שם המחנה ששימש בזמנו את יחידת ה-101.

"לקראת סוף חודש אוקטובר ירדנו לתל ירוחם, ורמזו לנו שמתוכננת פעולה גדולה. חשבנו שהולכים על ירדן. ברגע האחרון אמר לי המג"ד,